

Bulletin européen

Anul XIII, Nr. 111

Februarie 1984

Noi Tracii

Fondator: Prof.Dr. Iosif Constantin Drăgan

DACII LA TROIA

Studiul pe care-l publicăm în numărul de față a fost alcătuit de marele arheolog Vasile Pârvan, care l-a tipărit în revista «Orpheus» (anul II, 1926, nr. 1, ianuarie - februarie, pp. 1-10). Pornind de la cercetările întreprinse de mai mulți istorici germani, Pârvan aduce noi argumente prin care demonstrează că la Troia a existat la un moment dat o cultură materială identică cu aceea de pe teritoriul daco-getic.

Vechile tradiții elene, păstrate mai ales în ciclurile epice din care s-au inspirat tragicii, știu de o vreme, când Grecii, Thracii și Phrygii alcătuiau o singură mare familie, înlăuntrul căreia zeii, eroii și regii, marii cântăreți-profeți și marii preoți aparțineau oarecum în comun celor trei neamuri. Orpheus era trac, Pelops era phrygian, dar amândoi erau în aceeași vreme și eleni. Poemele homerice reprezintă aceeași stare de spirit.

Descoperirile arheologice din ultima jumătate de secol au confirmat tot mai mult exactitatea vechilor tradiții elene. Se pare chiar că descifrarea inscripțiilor hittite ne pregătește încă mari surprize, începând a confirma monumntal știrile epopeei.

Încă de acum douăzeci de ani, într-un articol devenit celebru, Hubert Schmidt constatasse legături intime stilistice între civilizațiile bronzului din Transilvania, Troia și Mykene și el căutase o origine nordică înfățișărilor artistice întâlnite în sud (1). Despre prezența neamurilor thrace în N-V. și N Asiei Mici cel puțin de la începutul mileniului al II-lea înainte de Chr. încă de mult nu se mai îndoiește nimeni.

Totuși, din punct de vedere *istoric*, nu se pot face încă afirmări mai precise asupra raportului etnografic și cultural dintre Troia și Transilvania în mileniul al II-lea a. Chr. Dimpotrivă, s-a crezut că se pot da chiar nume proprii de popoare pentru împrejurările care au urmat la Troia, dărâmării ei de către Achaei (cam pe la mijlocul celei de a doua jumătăți a mileniului al doilea a. Chr).

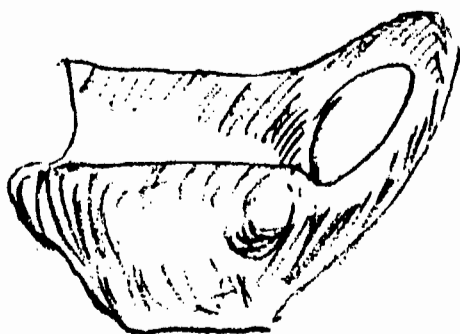
Schuchardt, rezumând concluziile precedesorilor săi, iarăși în primul rând Hubert Schmidt, dar și A. Brückner, A. Götze și înaintea tuturor Wilhelm Dörpfeld (2), zice: «Die VII Schicht (a săpăturilor din Troia) führt zunächst die Ware, die neue auf mit Buckeln und Hörnern und abgeschrägten Rändern die Hubert Schmidt wohl mit Recht den Kimmeriern zugewiesen hat, die im 8. Jahrhundert einen Einfall in diese Gegenden gemacht haben. Die Keramik weist zurück auf Ungarn und in letzern Linie Schleisen, so dass die Herkunft der Kimmerier aus den Donauländern damit angezeit wäre» (3).

Voiu încerca a demonstra în cele ce urmează, pentru cetitorii lui *Orpheus*, deci numai în linii mari (4), că toate afirmările lui Schuchardt - altfel așa de recente - și ale precedesorilor săi - ceva mai vechi - sunt totuș, chiar astăzi, fie de completat, fie - în mare parte - de înlocuit cu totul prin alte păreri.

I. Năvălirile Trerilor și Cimmerienilor în Asia Mică sunt mai vechi ca sec. VII. Anul 1076 a. Chr. păstrat de cronologia eusebiană ca început al năvălirilor cimmeriene (5) concordă în totul cu faptele de ordin arheologic, cum se va vedea mai jos. Năvălirile durează - e drept - și în secolul VII, dar fără a mai avea vreo importanță politică ori etnografică. Strabo, XIII, p. 586, pe care se sprijină Brückner, pentru datare în secolul VIII-VII, spune precis că Trerii (sau Trarii) s-au așezat împrejurul orașului Abydos în secolele ce au urmat după războiul troian. Dar Troia homerică căzută cu mult înainte de a. 1.000 e, după Dörpfeld și ceilalți învățați citați mai sus, Troia VI, datată aproximativ între 1.500 și 1.000 a. Chr. (6) în posibilitatea însă ca Troia VII să fi început încă din «ultimele secole ale mileniului al II-lea a. Chr.», și cu afirmarea că a durat între 1.000 și 700 a. Chr. (7). Săpăturile la Troia au arătat de altă parte că între căderea Troiei «myceniene» VI și începuturile Troiei «cimmeriene» VII2 e un strat gros de civilizație intermediară VIII, cu continuări ale influenței myceniene (8). Putem așeza Troia VIII, chiar cu Dörpfeld, înainte de a. 1.000, începând Troia VII2 cel mai târziu cu această dată.

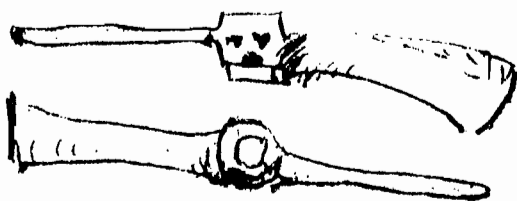
II. În adevăr ceramica de tip «ungar», cu proeminențe în formă de coarne și cu buza vaselor retezată oblic, datată de Schmidt, după Götze, cu ajutorul lui Reinecke, și ilustrată prin Hampel, în vârsta bronzului «ungar» și anume în a patra perioadă, după Reinecke sec. XII-IX a. Chr. (9), e mai veche decât acest timp. Ea aparține bronzului III și a fost găsită de asistentul

meu V. Cristescu în insule din lacul Boian la V de Călărași într-un mediu hotărât mai vechiu ca bronzul IV (la noi egal cu Hallstattul I din Vest). De altă parte și cimitirul de urne din comitatul Borsod pe Tisa superioară, unde s-a găsit (10) vasul identic cu cel de la Boian (11) și asemănător cu cele de la Troia (12), nu e cumva izolat cu acest tip. Ci tipul Borsod-Boian apare și în S-V. illyric, la Donja Dolina în Bosnia (13), de astă dată - cum e firesc, dată distanța de Dacia - într-un mediu mai nou ca la noi, dar contemporan cu cel de la Troia (VII).

Vas de tip carpato-danubian, găsit la Troia VII. După Schmidt, la Dörpfeld o.c. p. 594 ș.u.

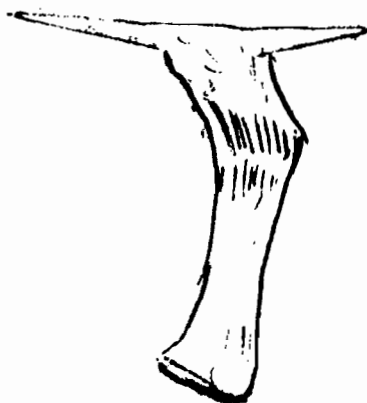
III. Dar la Troia s-au găsit în stratul VII și obiecte de metal, în special de bronz (nu de aramă curată), topoare duble și securi late, cu muchea prelungită pe mâner, iarăș de tip binecunoscut transilvan (14). Și Götze a observat, cu dreptate, că deși aceste obiecte găsite la noi în aramă curată erau de obicei atribuite chalkolithicului, deci cel mai târziu primei jumătăți a mileniului al II-lea a. Chr., nu e nici o îndoială că la Troia ele aparțineau stratului VII (deci, după Dörpfeld 1.000 - 700 a. Chr.) și că nu au fost importate, ci fabricate pe loc, deoarece avem de la Troia chiar tiparul însuși al securii tip «ungar», găsit intact. Că dară și în Ardeal ele trebuie să aparțină unor vremi mai nouă, în specie bronzului IV (Hallstatt I). De fapt securile «tip Țufalău»

Topor dublu de bronz de formă cimero-getică, găsit în Troia VII. După Götze, la Dörpfeld, o.c. p. 403 ș.u.

(15), în Trei Scaune, le găsim în forma cea mai caracteristică, iar ca metal ele erau de aur, deci halebarde de mare aparat, sunt în adevăr caracteristice pentru bronzul IV din Carpați și ele stau la baza formelor de fier cunoscute din *La Thène* sub numele de *cateia*, moștenite apoi și de Germani, până în epoca merovingiană. Prin urmare, invers de ce bănuiau Götze și Schmidt, *securile* sunt mai sigur databile decât *vasele* în bronzul IV ungaro-român. Totuș, și securile sunt din perioada cea mai veche a bronzului IV, tot cam de prin prejurul anilor 1.000 a. Chr., după cum constatăm mai ales din stilul podoabelor de aur ardeleno în tovărășie cu care au fost găsite și securile de la Țufalău.

Secure de tip carpatic și în special transilvan (cf. d. p. și fig. 72 pl. VIII, la Herepey, în Alsófehér Vármegye Monografiája, II, 1, Aiud, 1901), turnată după tiparul de lut perfect păstrat, găsit în Troia VI; cf. Götze, la Dörpfeld, o.c., p. 408 și p. 403 sqq.

IV. Hubert Schmidt, neputând înlătura din calea sa faptul că și vasele și securile tip «ungar» se găsesc până pe Tisa sus și în Carpații Slovaciei nord-estice, admite firește legătura cu aceste regiuni. Dar, pe de altă parte, voind a atribui Cimmerienilor paternitatea culturii carpato-danubiene din Troia VII, *el mută pe Cimmerieni la V. de Nistru, până la Dunăre*, arătând în aceeași vreme că la S. Dunării de jos, în Moesia Inferioară locuiau Trerii (16); totuș recunoaște singur că *nici Trerii nici Cimmerienii nu au locuit în Carpați* și că vasele cu proeminență care ajung până în Silezia, ba chiar în Lusacia, *greu pot permite (nicht so bestimmt, p. 600) o paternitate trerică ori cimmerică a culturai care le-a creat*. Prin urmare, nici Schmidt nu a demonstrat și cu atât mai puțin Schuchardt are dreptul, pe baza lui Schmidt (wohl mit recht) să afirme că Cimmerienii au creat cultura din Troia VII (17).

V. Cu atât mai neașteptată e ipoteza lui Brückner cu Trerii și am arătat mai sus (nota 3) că el însuși renunță la ea, vorbind doar în general de un popor thracic ca părinte al culturii din Troia VII.

VI. Dar Schmidt, care la câțiva ani după apariția cărții *Troya u. Ilion*, a avut ocazia să sape la Cucuteni (1909-1910), mai face o foarte ciudată afirmare în această carte din 1902, la p. 599, afirmare pe care, după săpăturile din Moldova, desigur nu o mai susține azi, dar pe care nu știu până acum să o fi desmințit, deoarece în 1919 Schuchardt - prietenul său - o considera încă în picioare. Anume Schmidt zice că vasele cu proeminențe de la Troia au pe ele un motiv ornamental «die tangential verbundenen Kreise» (cf. o.c., p. 302 sq), pe care nu l-au putut cunoaște decât în Sud la Mediterana, și că de aceea trebuie să admitem o perioadă mai lungă pentru existența ceramicii cu proeminențe în Troada, spre a da timp să se desprindă cei din Nord cu motivul decorativ sudic pe care să-l adopte și ei. Ori acest motiv, care «sich aus den mykenischen Spiralsystemen in der Entwicklung des geometrischen Dekorationsstils der nachmykenischen zeit herausgebildet» există în eneoliticul moldovenesc de la Cucuteni (18), ca și în neoliticul muntenesc de la Gumelnița (19), la doi pași de vasul cu coarne de la Boian, tip Bosard și Troia VII. Este deci clar: *și forma și decorația vaselor de la Troia e adusă din Dacia*, și anume din Dacia etnografic bine definită ca *getică*, de la Balcanii Orientali și Dunăre și până în Moravia și Silezia și de la R. de Nistru și până dincolo de Tisa (20). Nu Trerii, nu Cimmerienii, ci pur și simplu Geții au fost locuitorii Troiei între 1.000 și 700 a. Chr.

În adevăr:

I. La data când înflorea în Carpați și la Dunăre metalurgia și ceramica mai sus caracterizată, adică înainte de a. 1.000, Cimmerienii erau încă în N. Mării Negre. Anume forme de la ei pătrundeau pe calea pacinică a negoțului până în Carpați și încă mai multe forme din Carpați se răspândeau la ei, până în Caucaz. Printre formele create la noi, desigur în legătură cu lumea cimmero-caucasică, adică cu Asia Anterioară, e și aceea a topoarelor duble și mai ales aceea a securii de luptă și cerimonie tip Țufalău. Ambele tipuri se găsesc la noi mai ales în aramă, dar securile tip Țufalău și în aur, pentru că, probabil, serviau ca monedă de schimb cu R. cimmero-iranian care cunoștea același tip tot exclusiv în aramă, iar nu în bronz. Se poate apoi ca de tipul «lingou» să se fi separat pe urmă tipul «armă». *În orice caz o îndelungată evoluție aici, în Carpați, stă la baza tipurilor găsite în Troia.*

II. Că «Geții» locuiau în Carpați încă din mileniul al II-lea (indiferent dacă se numiau așa) (21) și că în calitatea lor de Thraci nordici ocupau tot massivul carpatic până în Moravia și în Galiția, ni se dovedește prin *thracizarea tuturor Scytilor ajunși în Carpați*, în frunte cu Agatthyrsii, despre care Herodot, la mijlocul secolului al V-lea, nici nu mai avea știre că fuseseră vreodată iranieni. Năvălirile cimmeriene de pe la a. 1.000 și apoi cele scythe, încă înainte de a. 700, au împins pe Thracii din Carpați încă și mai departe spre N-V. (până în Brandenburg) spre S-V. (până în Dalmatia), sau S. (până în Mcedonia) și spre S-E. (până în Asia Mică) (22).

III. Singurul popor care între anii 1.000 și 700 a. Chr putea să desvolte

tipuri ceramice ca acelea «cu coarne» de la Troia deopotrivă în Silezia și Lusacia în Dalmatia, la Troia, pe Dunăre și pe Tisa sau cari, după cum am notat sub punctul II, se aflau acum simultan în toate aceste locuri.

IV. Dar Hubert Schmidt a mai observat apariția în Troia VII a unui alt tip de vase, ale căror torți se ridică în unghi deasupra buzei și adâncindu-se pe linia mediană se ascut pe margini ridicându-se în sus ca două coarne, adică iarăși așa cum găsim numeroase exemplare în special pe ambele maluri ale Dunării panonice (23), dar și în Banat în splendida cultură a bronzului de la Vârșeț și Vattina în general și bronzul III și IV de pe Dunărea mijlocie și în restul peninsulei balcanice (24). Prin urmare, iarăș nici vorbă de Treri ori Cimmerieni, ci mai degrabă de străvechi elemente illyrice, ajunse, iarăș, prin Geții din Banat (cităm această regiune vestică în lipsă de documente getice mai apropiate către R) până la Troia. Dar și acest element decorativ e mult mai vechiu ca Troia VII: prezența lui aici poate fi explicabilă nu numai la 700, ci și chiar la 1.000 a. Chr. Ceeace reținem pentru tema noastră e, firește, înainte de toate originea central europeană a motivului și în specie vest-getică.

V. Dar, se va zice, toate acestea sunt simple ipoteze arheologice, ca și cele emise de Brückner ori Schmidt. Credem a da acum un argument care să le confirme în așa fel, încât să le transforme din pure ipoteze în probabilități istorice. Și Brückner și Schmidt au căutat elemente toponimice care să le confirme teoriile trero-cimmeriene. Dar ce au găsit era extrem de puțin. Dimpotrivă, ipoteza getică își găsește în toponimie un sprijin aproape neașteptat (25).

În adevăr, găsim dincolo de Marea de Marmara la gura râului Askanius, în Mysia (thracică încă din neolitic), deși nu prin Mysi, cari vin mai târziu, ci prin alți Thraci $\kappa\upsilon\omicron\varsigma$, ca în ținutul getic din Scythia Minor, iar în Bithynia (thracică iarăși din neolitic), la golful astacenic, numele oarecum senzațional de $\Delta\alpha\epsilon\upsilon\beta\upsilon\zeta\alpha$, forma acestui nume e veche și pur thracică și a fost desigur dată de aborigenii thraci sudici unei localități fondate de Dacii imigrați acolo într-o epocă destul de îndepărtată, nedatabilă mai precis cronologic dar, în orice caz, nu înainte de anul 1.000. Dealtfel dubletele geto-bithynice sunt destul de multe; mai adăugăm aici: *Capora* pe Tyras (carpodacic) și *Cepora* în Bithynia; cf și Capidava, Capisturia, Capustoros: forme getice. *Caucones* în Bithynia, *Caucoenses* în Dacia, *Abrittus* în Getia crobizică; ΑΒΡΕΤΤΗΝΗ , regiune în Mysia *Argesis* (numele Argeșului) în Dacia: *Argesis* în Mysia. *Tiarantos*, r. geto-schythic are de corespondent ΤΑΡΑΝΤΟΣ , r. Δάρανδος --, în Bithynia, *Sangidava* în Dacia, *Sangia*, *Sangas* în Phrygia nordică. *Sala*, *Sale* în regiuni dacice, *Sala*, *Sale*, *Salon*, *Salonia* în Bithynia și Phrygia. *Setidava* pe Wartne; *Sete*, *Setae*, *Seti* în Bithynia. *Cedonia* în Dacia; *Kidoniae*, în Mysia la golful Adramithion. Συδρυνή în Craina sârbească și *Smyrna* în Asia Mică, *Carsium* în Geția dobrogeană Καρσέα în Mysia. *Germi* în Dacia, la Dentheleți, ori în Dalmația getică, și de altă parte în Mysia, Phrygia și Galatia. Și nu se poate spune că aceste identități de nume s-ar explica numai prin înrudirile lingvistice între Thraco-Phrygi. Căci iată și

argumentele negatice: numele de localități formate cu *-para* privesc exclusiv Thracia și nu se găsesc nici în Dacia, nici în Bithynia.

VI. Dar se va spune că eventual Thracii nordici, din regiunile carpato-danubiane ajunseseră în Mysia și Bithynia încă de la începuturile neolitice, ale marilor emigrații thrace spre Asia Mică și, deci, nu sunt post-mycenieni la Troia. Aici din nou toponimia (care ne arată Mysi la Dunăre; și știm de la Strabo că sunt același popor cu Geții, -și Mysi în colțul de N-V. al Asiei Mici, -și Homer, Iliada, XIII, 5, îi cunoaște la Dunăre, împreună cu diferiți nomazi ai stepei, cari se hrănesc cu lapte de iapă!) ia în sprijinul ei arheologia; formele de vase și de securi din Troia VII, aduse, sigur, din Dacia, sunt din anii 1.000 și cei următori. Le-a dus deci la Troia un popor care a început să se miște din Dacia într-acolo de la acea dată înainte. Ori acel popor e chiar cel cunoscut apoi sub numele de *Daci* (ν.Δ.α.ξ.έ.β.υ.ζ.α), mânat înapoi de necazul ce-l avusese întâi cu Cimmerienii și apoi cu Scythii, care îi invadaseră țara și care împreună năvălea și el acum înspre Miazăzi cât și spre Apus.

Astfel dară pe ruinele cetății myceniene, în care poetul cântase pe Hector eroul și Andromache cea tristă, Dacii năvalnici ridicaseră din nou, la câteva secole după grozava cădere, o altă cetate; și făurarii Nordului carpatc turnau acum arme de bronz și olarii getici modelau vase în pământ ars, ale căror modele fuseseră odinioară create în văgăunile munților noștri și pe malurile roditoare ale Dunării și Tisei.

VASILE PÂRVAN

NOTE:

1) Asupra tuturor acestor chestiuni v. sinteza dată de Karl Schuchardt în cartea sa *Alteuropa in siener Kultur und Stilenwicklung*, Berlin, 1918.

2) Cf. opera colectivă sub direcția lui Dörpfeld, *Troya u. Ilion*, Athen, 1902, două vol. în 4°.

3) C. Schuchardt, *o. c.*, p. 214. E drept că Brückner în *Troiya u. Ilion*, p. 572 (cf. p. 569) nu zice «Cimmerien», ci, simplu, «Thraci», dar la p. 554 sq. el zisese clar «Trerii» (tovarășii Cimmerienilor) și adusesese chiar argumente.

4) Materialul complet asupra unora din chestiunile ce voiu atinge aici se găsește în cartea mea *Getica*, Buc., Acad. Rom., 1925 (sub presă).

5) Vezi citatele la mine în *Getica*, p. 3, nota 9.

6) Dörpfeld în *Troya u. Ulion*, p. 182; Schuchardt, *Alteuropa*, p. 214, zice sec. XV-XIV.

7) Dörpfeld, *l. c.*, p. 200 sq; Schmidt, *ibid.*, p. 594 sq.

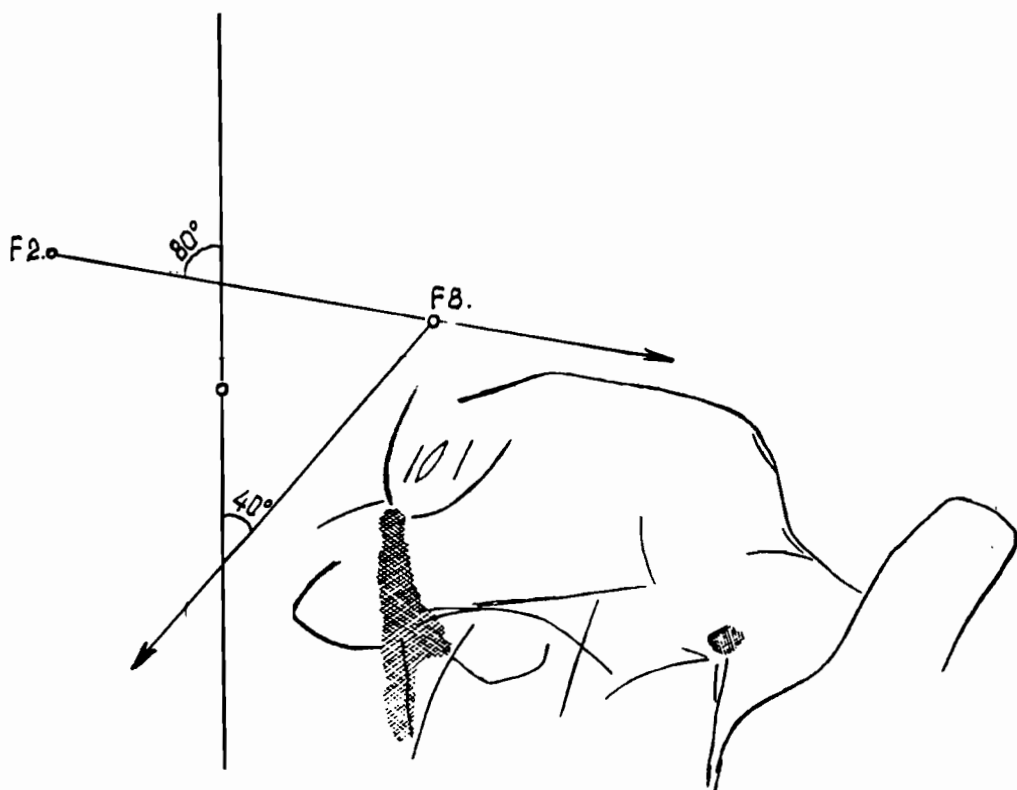
8) Cf. Schmidt, la Dörpfeld, *l. c.* p. 296 sqq.

- 9) Schmidt la Dörpfeld, s.c., p. 594 sqq.
- 10) Hampel, *A bronzkor emlékei Magyarhonban*, II, pl. CXLI, 2 (și pe coperta volumului).
- 11) Va apare în *Dacia* II, 1925.
- 12) Dörpfeld, o.c., pl. 41 la p. 304, no VII și p. 301, fig. 216.
- 13) V. vasele publicate de Truhelka în *Wiss. aus Bosnien u. d. Herzeg*, IX 1904, pl. XIX, no 9; LXII, no 2; LXX, no 1; LXXIII, no 31.
- 14) Götze la Dörpfeld, o.c., p. 403 sqq; cf. în special p. 408.
- 15) Pârvan, *Getica*, c. VI, passim, unde se dă tot materialul comparativ.
- 16) La Dörpfeld, l. c., p. 594 sqq.
- 17) *Alteuropa*, p. 214.
- 18) Cupă, în Muzeul Național de Antichități din București.
- 19) Săpăturile asistentului meu Vladimir Dumitrescu, vor apare în *Dacia*, II, 1925.
- 20) Pârvan, *Getica*, cap V passim.
- 21) Căci cercetările noastre ne îndeamnă a crede că numele de Geți și Daci, ca și acela de Agathyrși, sunt iraniene, venind de la anumite triburi scythice care, desnaționalizându-se în sec. VII-V în diferite regiuni ale Daciei, au trecut numele lor triburilor respective thrace care le înghițiseră: Agathyrșii în Ardeal, Dacii în părțile ungurene și Geții în S.E. Carpaților.
- 22) Am tratat întâi această chestiune numai incidental, în *Note di geografia antica*, în *Rivista di Filologia*, Torino, vol. 1923, p. 342 și urm., iar apoi fundamental în *Getica*, pp. 2-40 și 220-289.
- 23) Schmidt la Dörpfeld, o.c., p. 595, cu Hampel, *Bronzkor*, I-III, locuri citate de Schmidt. Notez că Hampel nu are exemplare decât din *Zala și Pest*, pe când de fapt tipul acesta e mult mai răspândit în vârsta bronzului.
- 24) V. d.p. în *Archaeologiai Ertesitö* XIX, 1899, p. 169, frumoasele vase de la Vattina, publicate de Milleker și cari continuă o tradiție ornamentală veche încă din bronzul II. Pentru Dohja Dolina, v. Truhelka l.c., la p. 4, nota 4, pl. XXV, 409.
- 25) Pentru documentarea ce urmează, vezi izvoarele mai mine în *Getica*, p. 235.

Redacția mulțumește colaboratorilor pentru prețioasele materiale trimise și recomandă ca articolele să fie clare, concise, cu material ilustrativ. Fiecare autor își asumă responsabilitatea ipotezelor enunțate și a exactității datelor.

Inscripțiile «IO I» de pe incizia zoomorfă din
peștera Ganties-Montespan, Haute-Garonne,
«IOI» și «IO» de pe monedele dace,
«IO» din titulatura domnilor daco-valahi și
«IO ALFA SI OMEGA» de pe pantocratorul
bisericii ortodoxe române

Marie König, în *Notre passé est encore plus ancien*, colecția *Les énigmes de l'univers*, Editions Robert Laffont, Paris, 1982, p. 54, reproduce incizia rupestră din peștera Ganties-Montespan, care ne interesează în cazul de față, cu notația respectivă în care precizează că «Le signe qui se trouve entre les cornes, en «position tordue», est souligné par un tracé plus profondément gravé».

Bizon în grotă de la Ganties-Montespan.

Prin această remarcă se subliniază importanța pe care a dat-o autorul inciziei, inscripției plasate între coarnele bizonului.

Arheologia actuală plasează această incizie rupestră în paleolitic.

Întrucât toate vestigiile din lume sunt datate de cei care le-au făcut, se înțelege că și această incizie rupestră este datată. Aplicând mirele din Sistemul Dac de Datare, poziția F8 confirmă cunoștințele actuale, numai că, spre deosebire de datările aproximative și nediferențiate de până acum, cei vechi indicau anul exact.

La baza științei lor, știință bazată nu numai pe observație, ci și pe o îndelungată experiență de verificare, a stat faptul că pământul este un mare ornic, nu greșește niciodată anul diurn de 24 de ore, anul solar de 365 de zile și nici anul precesional de 25.920 ani solari.

Fie că oamenii înnumără sau nu anii, timpul este independent de om și se înregistrează automat în mișcarea de precesie a pământului, care cumulează toate mișcărilor pământului. Sunt vreo 14. Se înregistrează, de asemenea, în straturile geologice, în cercurile concentrice ale arborilor și, cine știe, poate și în circomvoluțiunile și amprenteles noastre digitale.

Cu alte cuvinte, deși se poate citi anul exact când a fost făcută incizia din peștera Montespan, pentru a nu șoca mentalitatea cercetătorilor predecesori, obișnuiți cu datările aproximative și rotunde, spunem și noi cifra rotundă cea mai apropiată cu cifra atestată, și anume 55.000 ani î. de Hr. După cum vedem, cifra se înscrie perfect în paleolitic și nu contrazice cu nimic datările contemporane, din contră, ajută și precizează cu exactitate.

În această incizie mai observăm că mira F8 este ajutată în datare de o miră mai veche, mira F2, și de alte mire de care nu este cazul să vorbim acum, și că desenul se înscrie în ansamblu într-un trapez, cu detalii.

În România, în Cununa Carpatică, și anume în Munții Bucegi, pe Muntele Om, se află însă un megalit cu fața spre dreapta noastră, invers feței desenului rupestru, dar care se înscrie, de asemenea, într-un trapez cu aceleași mire F8 și F2. Megalitul din Carpați reprezintă un portret cu axa capului înclinată spre dreapta noastră și cu conturul părții superioare a craniului format din mira F2.

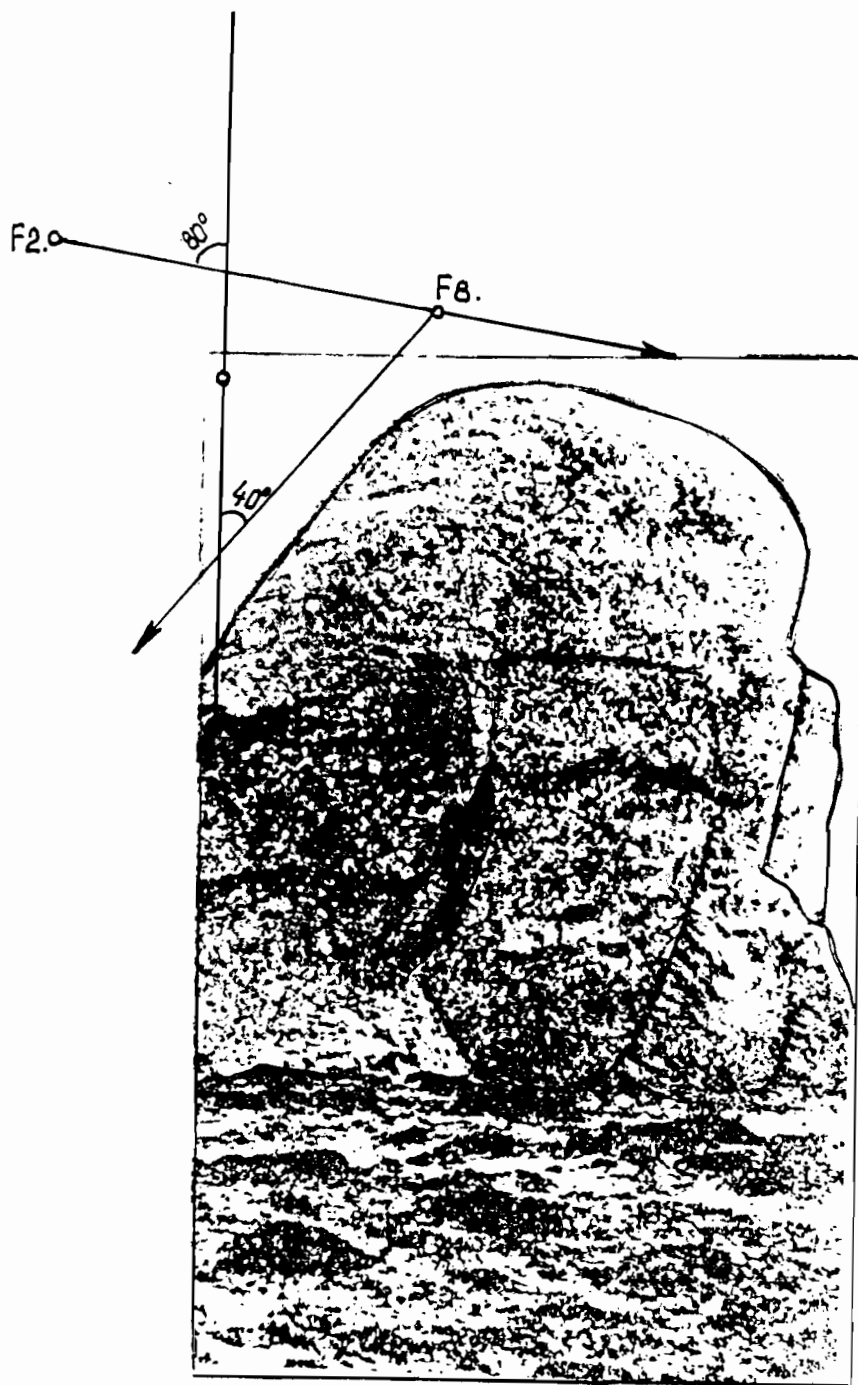
Mira F2 atestă vechimea; ne exprimăm tot în cifră rotundă, de 70.000 ani î. de Hr.

Aceste vestigii, deși una este zoomorfă iar cealaltă este antropomorfă, deși una este un desen iar cealaltă o sculptură, deși au la bază aceeași concepție trapezoidală, le desparte un spațiu de timp de 15.000 ani.

În acest megalit antropomorf este apoteozat fondatorul Științei celor vechi și al acestui Sistem de Datare, pe care noi îl utilizăm în momentul de față.

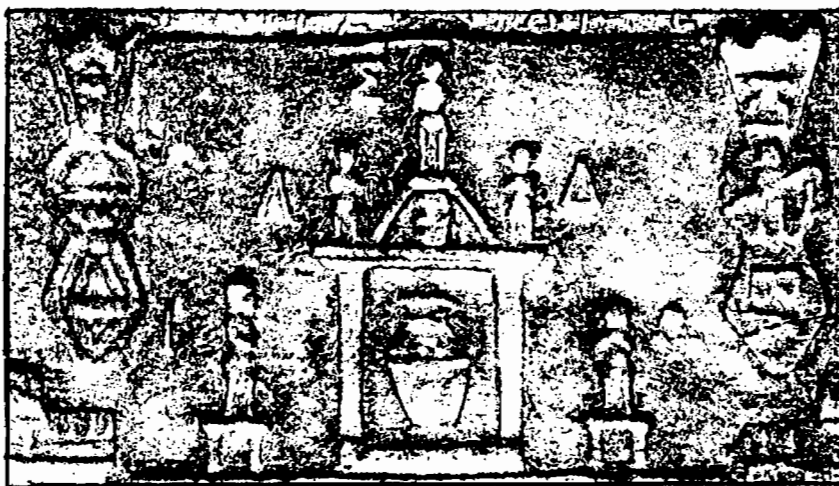
Făcând abstracție de linia pământului, deci de baza mare a trapezului, mai putem observa că portretul Strămoșului se înscrie în litera A - ALFA. Acestui Strămoș, în calitate de fondator, i s-a mai zis și ALFA. Prima literă a

alfabetului, litera de început. Cu timpul, după ce ne vom acomoda cu strămoșii, vom da și baza matematică a idiogramei și literei alfa.

Megalit de pe Muntele Om din Munții Buțegi

După zeci de mii de ani, pe acest Strămoș îl găsim reprezentat și încadrat tot în conturul idiogramei și literei Alfa, ca de exemplu în Sanctuarul dac, reprodus după Documentul împăărătesc de la Sinaia, ce se află în muzeul mănăstirii Sinaia.

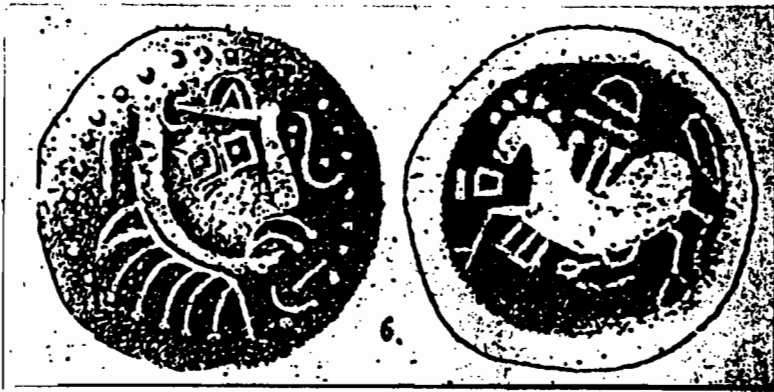
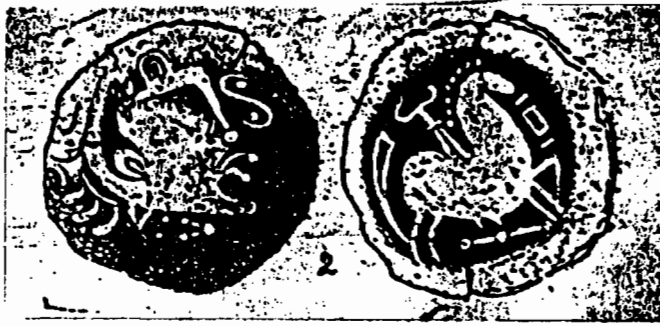

Sanctuar dac reprezentat pe Documentul împăărătesc de la Sinaia. În mijloc, portretul Strămoșului, încadrat în idiograma și străvechea literă Alfa Acest trapez este format din mire și datări mai noi, cu alte unghiuri și cu alte direcții.

Acum, fie că autorul inscripției rupestre din peștera Montespan a fost inițiat în Carpați în știința datărilor, fie că a venit un inițiat de la Carpați sub îndrumarea căruia s-a făcut această incizie rupestră, această problemă o vom debata la momentul potrivit, pe bază de hărți foarte vechi, care atestă numele unui popor, nume complet necunoscut astăzi și care ocupa cândva toată Europa, Nordul Africii și peninsula Anatolia. Menționez că Harta aceasta este ceva mai tânără decât incizia cu inscripție de la Montespan.

Revenind la inscripția IO I din peștera de la Montespan, aceeași inscripție o regăsim sub formele de IOI și IO, atestată pe monedele dace din Carpați.

Dând roata timpului înapoi, trebuie să presupunem că acest Strămoș apoteozat pe Muntele OM în Bucegi, cu 70.000 ani În. de Hr., trebuie să fi avut descendenți inițiați în știința descoperită de el, descendenți deținători ai acestei puteri spirituale și inerent conducători de noroade.

*Monede dace cu inscripțiile IOI și IO.
Reproduceri din «Dacia preistorică» de Neculae Densușianu.*

Numai astfel se explică păstrarea idiogramelor IO în bazinul Carpato-dunărean, până în zilele noastre, în titulatura domnitorilor daco-valahi:

«IO MIRCEA VOEVOD»

«IO STEFAN VOEVOD»

«IO MIHAI VODA VITEAZU»

păstrate, de asemenea, și în titulatura boierilor Țării Românești.

Prezența lui IO în titulatura domnitorilor și boierilor țării, atestă două sensuri extrem de importante: deținători ai cheilor științei Strămoșului și descendenți din acesta.

Prin tradiție s-a păstrat această lege a pământului, deoarece chiar în timpul ocupației turcești, prima condiție ca un domnitor să fie ales în scaunul țării era să fie «os de domn».

Acestui strămoș apoteozat i s-a mai zis în străvechime și UM ZEU (OM ZEU), de unde cuvântul aglutinat din idiogramele D + UM + NE + ZEU.

Suntem singurul popor care a păstrat cuvântul UM pentru cuvântul OM, în interiorul cuvântului DUMNEZEU.

În limba română, pentru DUMNEZEU se mai folosesc și cuvintele DOMNUL și DOAMNE. Atât unul cât și celălalt au făcut parte din termenii de reverență, termeni istorici, întrebuințați pentru a se adresa DOMNITORI-LOR, suveranii țării. Cuvintele DOMN și DOAMNA sunt utilizați încă în limba română contemporană, ca termeni de politețe în modul de a se adresa unui bărbat și unei femei.

Italianii zic DIO, Spaniolii zic DIOS, Francezii DIEU, fonetic DI-IO. Observăm că toate aceste denumiri ale lui DUMNEZEU conțin idiogramele IO, atestate pe inscripțiile rupestre și monedele dace. În limba latină forma DEUS este provenită din IO-EU, din forma DIOS.

Și pentru că toate aceste popoare menționate mai sus provin, prin legături de sânge, din același Strămoș, fiecare individ care face parte din aceste popoare are dreptul să se intituleze IO, devenit cu timpul pronume personal, persoana I-a singular. În limba română găsim forma străveche IO în vorbirea populară și EU în vorbirea cultă. În limba italiană, pentru pronumele personal, persoana I-a singular, s-a păstrat forma ancestrală IO. În limba spaniolă, forma scriptică YO, în limba franceză JE și MOI - bustrofedom -IOM, conținând atât idiogramele și cuvintele, atât IO cât și OM, în limba portugheză EU, iar în limba latină EGO, provenit din limba greacă.

Toate aceste popoare cu forma IO și EU pentru pronumele personal persoana I-a singular, au dat numele continentului în care trăiesc, și anume EUROPA, provenit dintr-o formă mai veche IOROPA, țara lui IO Strămoșul.

Întrucât IO nu are numai valoare lingvistică, ci și valoare cibernetică, pentru început precizăm că IO reprezintă cheile Științei Strămoșului despre pământul pe care trăim.

Acesta este motivul pentru care, alături de portretul Strămoșului, pe pantocratorul bisericilor creștine ortodoxe se află inscripția «IO, ALFA și OMEGA», adică: fără știința Strămoșului nu se poate supraviețui.

Darwin a pus problema luptei pentru existență, genialul Cuvier a pus problema luptei pentru supraviețuire prin teoria catastrofelor, fără însă să dea nici o cheie științifică de prevederea lor.

În acest sens Dacii își spuneau NEMURITORII, adică deținătorii cheilor despre știința supraviețuirii terestre, ei lăsându-ne și soluțiile. În acest sens, acestui Strămoș i se mai spunea nu numai ÎNAINȚAȘUL, dar și ÎNAINTEMERGĂTORUL. Pentru acest motiv i s-a zis DUMNEZEU și a fost, în timp, pus alături și confundat cu MARELE SPIRIT.

În concluzie, idiogramele IO conțin în sinteza lor legătura strânsă până la identificare între OM, IO, știința despre pământ și Dumnezeu, OMUL ZEU, fondatorul acestei științe, apoteozat pe Muntele OM în Munții Bucegi, cu 70.000 ani în. de Hr.

Paris, 22 octombrie 1983

CORNELIA VELCESCU

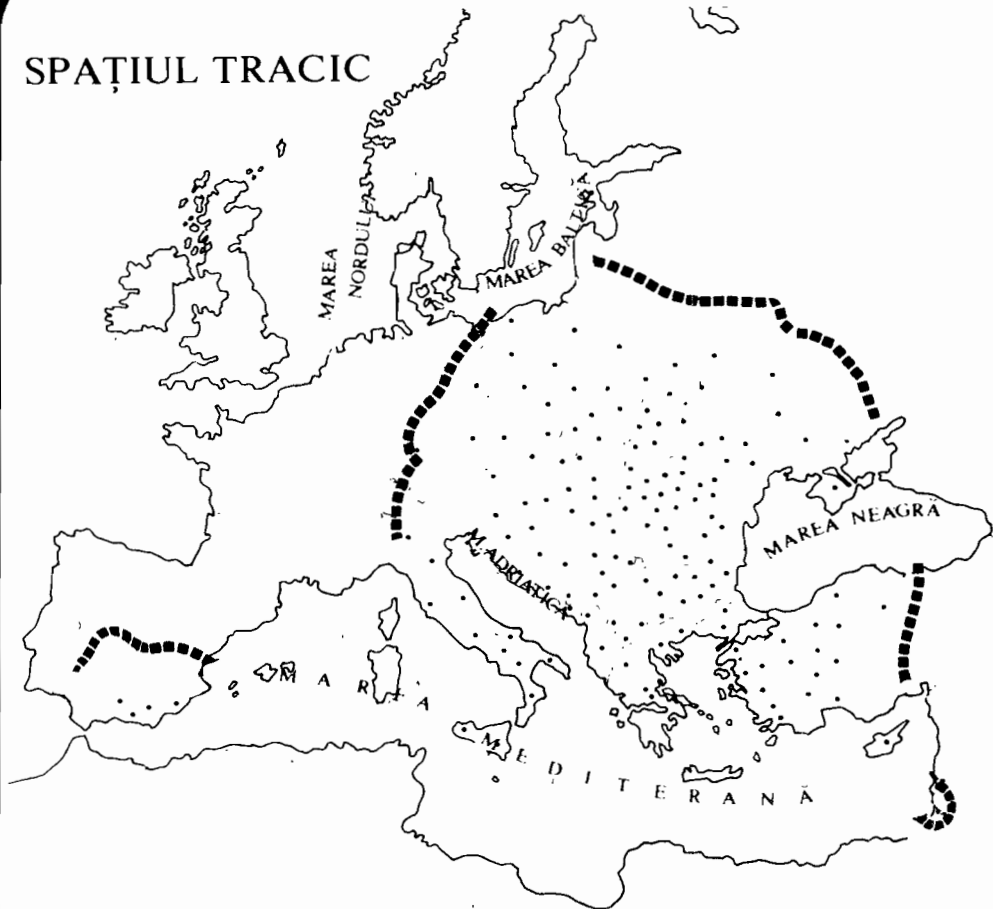
Blesteme pentru Bicilis

De ce-ai pătat pământul nostru cu fapta ta de laș?
De ce n-ai dat comoara la urmași?
Nu te-ar mai ține pământul
Iar lăcaș să-ți fie ... vântul!...
De ce-ai umbrit soarele nostru cu fapta ta de laș?
De ce n-ai dat comoara la urmași?
Nu te-ar mai lumina soarele
Bătu-te-ar cudrul cu ramurile!
De ce-ai înnegurat luna noastră cu fapta ta de laș?
De ce n-ai dat comoara la urmași?
Nu te-ar mai lumina luna
Uscați-s-ar limba și gura!
De ce nu ți-ai legat viața de strălucirea stelelor noastre și-ai fost laș?
De ce n-ai dat comoara la urmași?
Nu te-ar mai lumina stelele
Lua-ți-ar graiul ielele!
De ce nu ți-ai încălzit sufletul la focul nostru sacru și-ai fost laș?
De ce n-ai dat comoara la urmași?
Nu te-ar mai încălzi focul
Și-amar să-ți fie norocul!
De ce-ai întristat apele cu fapta ta de laș?
De ce n-ai dat comoara la urmași?
Nu te-ar mai curăți apele,
Nu te-ar mai răcori izvoarele,
Năpădi-te-ar dorurile!

Comoara de aur am pierdut-o
Căci vrut-ai tu, Bicilis blestemat,
Dar ne-a lăsat-o Decebal pe-a lui
Ce-n suflet a purtat-o ne-ncetat.
Comoara lui e dragostea de lume,
Comoara lui e dragostea de țară,
Comoara-aceasta nu se poate vinde
Și niciodată nu poate să piară.
Comoara inimii se moștenește
Din sânge-n sânge și din grai în grai,
Ea nu se poate vinde mișelește
Și tu, Bicilis, o știi!
Știi că-n codrii noștri sunt sănătoși copacii
Și-ai vrut să fii un lemn uscat,
Să te blesteme Dacii.

NICOLAE CIUREA GENUNENI

SPAȚIUL TRACIC

Tracii sunt neamul cel mai numeros și mai răspândit din lume, după cel al Indienilor (Herodot)

CUPRINSUL

Vasile Pârvan, <i>Dacii la Troia</i>	1
C. Velcescu, <i>Inscripțiile IO I, de pe incizia zoomorfă din peștera Ganties-Montespan, IOI și IO de pe monedele dace...</i>	9
N. Ciurea Genuneni, <i>Blesteme pentru Bicilis</i>	15

NOI TRACII
Redactia: Via Larga 11, Milano

Direttore responsabile: Sabino d'Acunto
Direz. Foro Traiano 1/A Roma - Reg. Trib. Roma n. 17282 del 31.5.78
Rivista mensile - Spedizione in abbonamento postale gruppo terzo (70%)